Autor: Andy McIntosh

V prírode sa bežne stretávame s príkladmi vnorenej komplexnosti. Vo všetkých živých tvoroch nachádzame príklady neredukovateľnej zložitosti, na ktorú veľmi šikovne poukázal Michael Behe vo svojej knihe „Darwinova čierna skrinka“ („Darwin’s Black Box“). Jedným z najlepších príkladov vnorenej komplexnosti, ktorý odoláva vysvetleniu pomocou postupnosti pozvoľných zmien (ktoré zastáva Dawkins vo svojej knihe „Climbing Mount Improbable“), je lietanie.

Aby objekty ťažšie ako vzduch mohli kontrolovane lietať, musia byť splnené štyri základné podmienky:

(1) Správny tvar krídla, ktorý poskytuje vztlak, čiže produkuje nižší tlak vzduchu na hornej ploche krídla.

(2) Dostatočne veľká plocha krídla, ktorá udrží vo vzduchu váhu lietajúceho objektu.

(3) Nejaký prostriedok pohonu alebo zdroj plachtenia.

(4) Dodatočné plochy alebo prostriedky pre zmenu tvaru krídel (tvaru hlavnej plochy), aby počas letu bolo možné meniť smer a rýchlosť.

Lietanie sa vyskytuje v mnohých vetvách živočíšnej ríše:

(a) vtáky;

(b) hmyz – muchy, včely, osy, motýle, mole;

(c) cicavce – netopiere;

(d) plazy – vyhynuté pterosaury (vtákojaštery, ku ktorým patria napr. pteranodony).

Krídla týchto jednotlivých lietajúcich tvorov sa navzájom zásadne odlišujú. Neexistujú vôbec žiadne dôkazy o tom, že by existovalo akékoľvek spojenie medzi údajným evolučným vývojom ktorýchkoľvek z týchto tvorov. Evolucionisti narážajú nielen na jednu neprekonateľnú prekážku – totiž, že niektoré plazy si vyvinuli perie a začali lietať – ale narážajú na dve ďalšie. Týmito prekážkami sú:

(1) že lietanie sa nanovo vyvinulo vtedy, keď si niektoré hlodavce (myši?, piskory?) vyvinuli pružné jemné lietacie blany podobné koži (tzv. patagium) a evolučne sa vyvinuli na netopiere, a

(2) pomerne oddelene si niektorý hmyz nechal narásť veľmi tenké šupinky a premenil sa na muchy, včely a motýle.

V evolučnej literatúre sa táto teória nazýva konvergencia. Avšak v skutočnosti je každá trieda tvorov, ktoré si údajne evolučne vyvinuli svoj spôsob lietania, anatomicky odlišná a neexistuje medzi nimi žiadne spojenie, dokonca ani také, ktoré by vymyslel ten najhorlivejší evolucionista. Keď sa ďalej zamyslíme nad podrobnosťami tejto tézy – totiž, že v každom z týchto prípadov vývoja lietania existoval postupný prechod, ktorý viedol k objaveniu sa lietania – ešte viac uvidíme, aké neudržateľné je tvrdenie o konvergencii. Čo sa týka vtákov, bola predložená téza, že malé plazy (malé dinosaury) sa vyvinuli na vtáky. Úplne vážne sa prezentuje predstava, že existoval tzv. ‘pro-avis’ dinosaurus (voľne povedané: „dinosaurus – predchodca vtákov“), ktorý plieskal šupinami na svojich predných končatinách, keď chytal hmyz, a potom sa mu šupiny zmenili na perie, aby získal leteckú prevahu nad svojou korisťou. Pre netopiere bola navrhnutá téza, že piskor alebo myš si vyvinuli krídla. Pre hmyz nebola predostretá žiadna premyslená zrozumiteľná (koherentná) teória ohľadom pôvodu krídel hmyzu – každopádne je to najzauzlenejší prípad, pretože fosílie lietajúceho hmyzu sa nachádzajú hlboko vo vrstvách prvohôr (Paleozoika).

Dokonca aj keby sme prijali fosílny záznam ako taký, ktorý zachytáva zmeny počas miliónov rokov, neexistujú v ňom žiadne spoľahlivé dôkazy existencie akéhokoľvek tvora, ktorý by bol predchodcom vtákov (údajný „pro-avis“). Vo fosílnom zázname neexistujú vôbec žiadne dôkazy o prechodových medzičlánkoch postupného vzniku krídla netopiera. Fosílie lietajúceho hmyzu nepoukazujú ani len na náznak akéhokoľvek predchodcu lietajúceho hmyzu.

Takže, evolucionistom zostáva len taký scenár lietania, že sa lietanie evolučne vyvinulo najmenej trikrát a pritom nezávisle od seba, a o tomto vývoji nezostali vo fosílnom zázname žiadne dôkazy. Krídla troch súčasných hlavných skupín lietajúcich tvorov sa dnes zásadne líšia: vtáčie krídla pozostávajú z peria, krídla hmyzu zo šupín a krídla netopierov z kože, ktorá je natiahnutá na kostre. Evolucionisti sú tak vystavení nie jednej neprekonateľnej prekážke – že niektoré plazy si nechali narásť perie a začali lietať – ale hneď dvom ďalším prekážkam.

Jednou z týchto prekážok je to, že lietanie sa opäť vyvinulo vtedy, keď si niektoré hlodavce (myši?, piskor?) na predných končatinách vyvinuli blany podobné koži, aby sa z nich nakoniec stali netopiere. Druhou z prekážok je to, že potichu a nezávisle od ostatných dvoch evolučných vývojov lietania, si niektoré druhy hmyzu nechali narásť tenučké šupinky, aby sa z nich nakoniec stali muchy, včely a motýle.

Vtáky

Perie

Vtáčie krídlo tvorí perie. Pero je zázrak inžinierstva ľahkej váhy. Hoci je ľahké, je veľmi odolné vetru. Vďačí za to dômyselnému systému lúčov a háčikov, pričom háčiky na jednej strane zapadajú do pevných lúčov na strane druhej. Takto je vytvorený dôvtipný mechanizmus, ktorý udržuje tento povrch pružný a pritom neporušený. Jednotlivé lúče vychádzajú z perútky a sú viditeľné voľným okom. Ľudia si bežne neuvedomujú, že po oboch stranách lúča sú maličké háčiky, ktoré vidno len pod mikroskopom. Tieto háčiky sú dvojakého druhu v závislosti od toho, z ktorej strany lúča vychádzajú. Z jednej strany lúča vychádzajú pevné spodné háčiky (drážky), zatiaľ čo z druhej strany vychádzajú horné háčiky. Takto sa háčiky vychádzajúce z jedného lúča spoja s drážkami vychádzajúcimi zo susediaceho lúča. Háčiky a drážky fungujú ako suchý zips, ale sú ešte dokonalejšie, pretože drážky s háčikmi tvoria klzný kĺb, čím vzniká dômyselný mechanizmus pre udržanie pružnosti povrchu a zabezpečenie celistvosti plochy pera. Nabudúce, keď na zemi uvidíte vtáčie pero, spomeňte si, že je to zázrak strojárenstva materiálu

ľahkej váhy, pružnosti a aerodynamiky. U šupín plazov nemáme ani len náznak takéhoto zložitého strojárstva. Stahl (autor knihy „Vertebrate History: Problems in Evolution“, McGraw-Hill, New York, 1974, str. 349) pripustil: „Nepoznáme žiadnu fosílnu štruktúru, ktorá by bola prechodom medzi šupinou a perom. Dnešní výskumníci odmietajú založiť teóriu na čírej špekulácii“.

V šupinách plazov sa nenachádza genetická informácia, ktorá by umožnila výrobu takého jedinečného zariadenia, akým je klzný kĺb pera. Krivolaká cesta malých zvýhodnených mutácií šupín, ktorú niektorí navrhujú, vedie ku ťažkopádnym štruktúram, ktoré sú pre tvora vskutku nevýhodou. Výhoda nastáva až vtedy, keď je plne sformovaná celá štruktúra drážok a háčikov, dokonca aj keby išlo len o lopatku na chytanie hmyzu! Pokiaľ nepripustíme plán a predvídavosť, tak neexistuje spôsob, ako by mohli náhodné mutácie vytvoriť „riešenie“ pozostávajúce z prepojenia drážok a háčikov pre vytvorenie spojenej mriežky. Toto je klasický prípad neredukovateľnej komplexnosti, ktorá nie je v súlade s pomalými evolučnými zmenami, ale dobre ladí s predstavou o tvorivom pláne.

Ale to nie je všetko. Dokonca aj keby sme mali pero, jeho delikátna štruktúra mriežky by sa rýchlo zodrala, pokiaľ by nebol k dispozícii aj olej na mazanie klzného kĺbu, ktorý tvoria drážky a háčiky pera. Väčšina z nás si asi domyslí, že ak lúče pera rozdelíme, je ťažké opäť ich spojiť. Bez maziva sa pero ľahko zoderie. Vták dodáva periu mazivo zo žľazy na trtáči (kostrči). Perie si maže zobákom, ktorý si namáča v tejto žľaze. Vodnému vtáctvu takéto mazanie peria dodáva aj povrchovú nepremokavosť. Bez maziva by boli perá nepoužiteľné. Aj keby sme pripustili, že nejaký suchozemský dinosaurus to dotiahol až tak ďaleko, že mávne krídlom, po pár hodinách by bolo krídlo bezcenné!

Stavba kostí

Avšak – ako si môžeme domyslieť – príbeh sa ani tu nekončí, pretože vták dokáže lietať len vďaka tomu, že má aj nesmierne ľahkú konštrukciu kostí. Ľahkosť je dosiahnutá tým, že kosti sú duté. Všetky kosti vtákov sú duté, okrem časti kostí u niekoľkých potápajúcich sa vtákov, ako je napríklad potáplica (vták podobný kačici ale zo špicatým zobákom). Kostra vtákov je pevná vďaka priečnym nosníkom, ktoré sa nachádzajú vo vnútri dutých kostí – takéto usporiadanie sa začalo používať v 30-tych a 40-tych rokoch minulého storočia pre konštrukciu krídel lietadiel a nazýva sa usporiadanie Warrenovho nosníka. Veľké vtáky, ako orol alebo sup, by sa počas letu vo vzduchu jednoducho rozpadli na kusy, ak by sme predpokladali údajný postupný vývoj kostry a pritom by sme boli ešte len na pol ceste vývoja – mali by už duté kosti, no ešte sa im nevyvinuli tieto priečne nosníky vnútri kostí.

Usporiadanie svalov

Uvažujme o pohybe pri mávaní krídel vtáka. Zabezpečujú ho dva svaly, ktoré pracujú súčinne. Jeden sa nazýva veľký prsný sval. Prebieha naprieč hruďou, podobne ako u cicavcov a plazov, ale u vtákov je uchytený na kýle hrudnej kosti. Ten druhý sval majú len vtáky a je jedinečný.

Cicavce a plazy dvíhajú prednú končatinu (ramennú kosť) stiahnutím svalu na chrbte. Vták na to používa sval nazývaný zdvíhač (*Musculus supracoracoideus*), ktorý je na jednom konci uchytený na kýlovitej hrudnej kosti a na druhom konci je prevlečený cez dieru v krkavčej kosti a na ramennú kosť je uchytený zhora. Stiahnutie zdvíhača takto funguje ako kladka, ktorá zdvíha krídlo pri mávnutí nahor. Pohyb pri mávaní krídel, obzvlášť pri štarte z miesta, sa dosiahne mocným zapojením oboch týchto dvoch súčinných svalov do činnosti. Predpokladať, že tieto svaly sa evolučne vyvinuli súbežne s jedinečným usporiadaním kostry, ktoré si vyžaduje aj zväčšenú hrudnú kosť s kýlom a špeciálnu dieru v krkavčej kosti, je len čírou fantáziou a nie dôkladnou dedukciou pochádzajúcou z empirickej vedy.

Mechanizmus dýchania u vtákov

K tomu všetkému vtáky dýchajú odlišne. Musia totiž nevyhnutne fungovať na veľkej a rýchlej premene energie. Potrebujú veľký zdroj príjmu energie, obzvlášť kvôli prevádzke svalov krídel, a tak bežný mechanizmus dýchania pre ne nie je dostatočný. Ľudské bytosti dýchajú asi 12-krát za minútu, ale malé vtáky dýchajú asi 250 krát za minútu. Aby také niečo dosiahli, vzduch bohatý na kyslík je hnaný rovno do pľúcnych vakov, ktoré sú napojené priamo na srdce, pľúca a žalúdok.

Pozoruhodným rysom u vtákov je úplne odlišné usporiadanie vtáčích pľúc. Na rozdiel od usporiadania, ktoré nachádzame u cicavcov a plazov – v ktorom vzduch bohatý na kysličník uhličitý sa musí najprv vydýchnuť a až potom je možné pri následnom nadýchnutí prijať kyslík – vo vtáčej dýchacej sústave sa kyslíkom obohatený vzduch posúva do zadného pľúcneho vaku a ďalej je nepretržite hnaný zo zadného pľúcneho vaku cez pľúca, presnejšie cez vzdušné kapiláry v pľúcach, do predného pľúcneho vaku. Na rozdiel od dýchacej sústavy cicavcov či plazov, pri dýchaní vtákov sa vzduch vôbec nezastaví. Pozoruhodné je, že dokončenie jedného cyklu si vyžaduje dve nadýchnutia a dve vydýchnutia. Aj rýchlosť dýchania je veľmi odlišná.

Takáto sústava sa teda dokonale hodí pre rýchly metabolizmus vtákov, ktoré energiu spotrebovávajú veľmi rýchlo. Navyše, dýchacia sústava vtákov je poháňaná hrudnou kosťou a nemá žiadny bránicový sval. Akákoľvek prechodová forma medzi týmito dvoma sústavami dýchania, o ktorej by sme chceli tvrdiť, že mohla existovať, by nebola bývala schopná dýchania počas postupnej premeny jednej sústavy dýchania (plazy, dinosaury) na druhú (vtáky).

Povšimnime si aj to, že vtáky sú teplokrvné, čo predstavuje obrovskú biologickú prekážku pre tých, ktorí obhajujú tézu, že vtáky pochádzajú z plazov.

Vták ako dielo integrovaného tvorivého plánu

Pre vtáky je ďalej potrebné integrovať mnohé rysy. Pre mávanie krídlami vták potrebuje jedinečný pár svalov s lakťovým kĺbom ohybným smerom dopredu, ktorý umožňuje skrátenie krídla, ktoré väčšina druhov vtákov využíva hlavne pri mávnutí nahor a dravce pri strmhlavom lete nadol. Všestrannosť otočného kĺbu pri koreni krídla spolu s lakťovým kĺbom na samotnom krídle a hladká štruktúra peria, ktorá to celé pokrýva, vedie k ohromnej flexibilite aerodynamiky krídla. Vták dokáže vyvážiť vztlak a aerodynamický odpor okamžitými pohybmi, čo si u lietadiel ešte stále vyžaduje pomerne ťažkopádne zmeny pomocou klapiek a vyvažujúcich krídeliek na krídlach. Pripusťme, že už máme „temer-vtáka“ so všetkými vyššie popísanými štruktúrami, akými sú perie, mazacia žľaza, duté kosti, jedinečné vtáčie pľúca, teplokrvnosť, zväčšená hrudná kosť s kýlom, diera v krkavčej kosti, otočný kĺb a dopredu ohybný lakťový kĺb, ale nemáme chvost! Riadený let by bol stále ešte nemožný. Pozdĺžnu stabilitu je možné dosiahnuť jedine chvostovou štruktúrou, čo si chlapci, ktorí si robia papierové lietadielka, rýchlo uvedomia! Aké možné výhody by však predstavovali všetky vyššie popísané rysy pre „temer-vtáka“, ktorý žije na zemi? Takýto tvor by bol ľahkou korisťou pre ktoréhokoľvek dravca. V zozname mechanizmov (perie, žľaza, …) je každý jeden z nich nevyhnutný. Nech nám chýba ktorýkoľvek z nich, celý projekt sa rozpadá! I chvost je nevyhnutný. Chvost si vyžaduje ďalší sval, ktorý ovláda variabilnú, malú, avšak prepotrebnú krídlovú plochu. Táto je napríklad nevyhnutná pre pristávanie, kedy je sklopená nadol s roztiahnutými perami. Inými slovami, chvost je bezcenný, ak je len statickým prídavkom. Musí mať aj prostriedok, ktorý mení jeho tvar počas letu. Všetky tieto mechanizmy riadi nervová sústava napojená na palubný počítač v mozgu vtáka, ktorá je kompletne vopred naprogramovaná pre fungovanie v rámci širokého spektra zložitých aerodynamických manévrov.

Na to, aby sa vtáky mohli evolučne vyvinúť z plazov, by sa museli všetky rysy ako duté kosti, perie, jedinečné vtáčie pľúca, párové svaly krídla, zväčšená kýlová hrudná kosť, diera

v krkavčej kosti, vyvinúť súčasne. Takáto predstava nie je v súlade s dôkladným vedeckým pozorovaním, čo poukazuje na zjavnú alternatívu – že táto základná sústava je výsledkom plánu a premyslenej konštrukcie.

Kolibríky

Jednou z najpôvabnejších ukážok spojenia všetkých týchto horeuvedených princípov je kolibrík. Tieto malé vtáky majú schopnosť trepotať krídlami až 80 krát za sekundu, a ako je dobre známe, dokážu sa vznášať a poľahky letieť dozadu, dopredu a doboku (väčšina tu uvedených informácií pochádza z vynikajúceho článku od Denisa Drevesa v Creation Ex Nihilo, 14(1), 1992, str. 10–12). Kolibríky, tieto lietajúce zázraky, bežne lietajú rýchlosťami 80 km/hod. Palivo si musia dopĺňať veľmi rýchlo, lebo spotrebu energie majú veľkú. Preto sa musia živiť potravou, ktorú je možné rýchlo spáliť a premeniť na energiu. To si zabezpečujú tým, že sa živia nektárom kvetov, čo si vyžaduje tenký dlhý zobák dosahujúci do vnútra kvetu a schopnosť vznášať sa. Kolibrík má aj špeciálny jazyk s dvomi žliabkami, ktoré mu umožňujú uchovať nektár na jazyku. Dlhý jazyk kmitá dnu a von zo zobáka neuveriteľnou rýchlosťou 13-krát za sekundu. Keď je vtiahnutý späť, je stočený v zadnej časti hlavy.

Predstavme si čudesný scenár, kde údajný spolovice vyvinutý kolibrík buď už je schopný vznášať sa, ale má zobák ako vrabec, a nie je schopný sa kŕmiť, alebo má dlhý zobák, ale nie je schopný vznášať sa pred kvetom, a tak popri kvete preletí bez zastavenia. Všetky požiadavky musia byť splnené hneď od počiatku. Nesmiernu manévrovateľnosť kolibríkov spôsobuje schopnosť otáčať krídlami v oveľa väčšom uhle než ostatné vtáky. Vďaka tomu dokáže kolibrík vyvinúť mocný záber krídlom nielen pri mávnutí nadol, ale aj nahor. Špička krídla kolibríka opisuje počas letu krivku tvaru osmičky, pretože kĺb krídla sa najprv otočí o 90 stupňov jedným smerom a potom o 90 stupňov opačným smerom. Možná je aj dodatočná rotácia, čo znamená, že krídlo kolibríka dokáže zabrať v ľubovoľnom smere, pričom drobné nesymetrie záberu umožňujú aj let doboka.

Fosílie prechodových foriem?

Lietanie vtákov sa nedá vysvetliť údajnou evolučnou zmenou. Všetky pokusy nájsť nejakú prechodovú formu zlyhali.

Bolo preukázané, že Archaeopteryx mal plne vyvinuté perie na lietanie – nebol to teda polo-vták. Vo vrstvách nižších („mladších“) ako tá s Archaeopteryxom sa našli fosílie ďalších rozpoznateľných vtákov. Ďalší údajní predchodcovia vtáka (poloplazy/polovtáky) sa nikdy nenašli, i keď sa objavili isté fantáziou hnané pokusy na základe fosílií z bridlice v Liaoning v Číne. Všetky tieto tvory sú buď vyhynutými vtákmi, alebo sú pokryté srsťou, čo naznačuje, že sú to pravdepodobne vyhynuté cicavce. Ani jeden z nich nevykazuje známky polo-peria.

Keď vezmeme do úvahy všetky dôkazy ako celok, ich svedectvo je závažné a poukazuje na to, že vtáky vždy boli vtákmi. Tieto dôkazy sú vo výbornej zhode s tým, že vtáky boli stvorené hneď na počiatku stvorenia, piateho dňa, presne tak, ako je to opísané v Biblii.

Tvrdiť, že lietadlo Boeing 747 očividne vzniklo podľa plánu, ale potom vylúčiť tvorivý plán v prípade oveľa všestrannejšieho lietania orla, sokola alebo znamenitého kolibríka, je nevedecké. Mnohí súčasní vedci v populárnych médiách prezentujú nevedeckú rozdvojenosť vo vlastnom myslení. Na jednej strane totiž hovoria o inžinierskej zložitosti človekom zostrojených strojov, pričom sa pýšia ohromným tvorivým pokrokom ľudstva. Na strane druhej pritom prezentujú komplexnosť vo svete okolo nás – ktorý vykazuje často oveľa ohromujúcejšiu fascinujúcu komplexnosť než človekom vyrobené stroje – ako výsledok gigantického neplánovaného kozmického pokusu bez Stvoriteľa.

Lietajúci hmyz

Medzi lietajúcim hmyzom a vtákmi neexistuje vôbec žiadne spojenie, a predsa je lietanie plne vyvinuté u všetkých fosílií múch, molí, a motýľov. Neexistuje vôbec žiaden kandidát na pozíciu prechodovej formy. Krídla týchto tvorov sú nesmierne krehké. Sú vyrobené zo šupín, blán alebo dokonca zvláštnych štetín. Svoj život začínajú ako larvy či pandravy (húsenice), pričom niektoré z nich sa živia úplne odlišnou potravou ako neskôr v dospelosti (napr. húsenice a motýle). Najlepším príkladom je vážka, ktorá začína svoj život ako larva pod vodou, kde kyslík získava z vody, a napriek tomu by žiadna dospelá vážka nedokázala existovať v tom istom prostredí. Vážky bežne dosahujú rýchlosť letu 50 km/hod. Neexistuje však žiadna prechodová forma vážky. V skutočnosti dôkazy svedčia o tom, že v minulosti žili oveľa väčšie, plne vyvinuté vážky s rozpätím krídel až do jedného metra (pozri str. 60–61 v „Discovering Life on Earth“, David Attenborough, BBC, London), čo poukazuje na neskorší úpadok a nie na pokrok. Vážke príbuzné šidlo má pozoruhodnú schopnosť okrem lietania aj vznášať sa. Táto dômyselne prepracovaná aerodynamika štyroch krídel, ktoré pracujú v asymetrickom režime, inšpirovala konštrukciu raných predchodcov modernej helikoptéry.

Zložitosť životného cyklu tvorov, akými sú motýle (z húsenice kukla, z kukly motýľ), vážky (z vodnej larvy vážka) a ich dokonalá štruktúra krídel v štádiu dospelosti, to všetko poukazuje na dôsledné projektové riešenie, ktoré sa nedá vysvetliť postupnými malými zmenami. Prežitie každého z týchto druhov je závislé na tom, že všetky tieto mechanizmy sú prítomné a funkčné od samého začiatku.

Sťahovavé motýle

Veľký americký motýľ „Monarch“ (Danaus Plexippus) migruje 3 000 kilometrov z Kalifornie na Severozápade Ameriky alebo z Ontária v Kanade na miesto prezimovania v strednom Mexiku. Viac než samotné sťahovanie však udivuje nasledovný fakt: Cestou späť na sever niektoré samičky po spárení nakladú vajíčka a uhynú. Ich potomstvo po prechode larválnou fázou a zakuklením potom pokračuje v migrovaní na sever. Ešte pozoruhodnejším je však to, že na Severovýchod nedoletí celé toto potomstvo, ale sťahovavú cestu dokončí až tretia generácia, čím naplní úsilie a túžbu „starej mamy motýlice“! Toto samozrejme znamená, že v genetickej výbave každého motýľa je zabudovaný pozoruhodný informačný systém – taký, ktorý rozpozná, v ktorej fáze cyklu sťahovania sa daná skupina motýľov nachádza. Tieto informácie sa dedia z generácie na generáciu. Takýto delikátny mechanizmus presvedčivo svedčí o tom, že za tým všetkým sa nachádza tvorivá inteligencia.

Navyše sa zistilo, že v tele motýľa monarcha (a aj v medonosných včelách) sa nachádza magnetický minerál magnetit, čo poukazuje na to, že tieto tvory sú schopné orientovať sa pomocou vnímania magnetického poľa zeme. Ich oči sú tiež citlivé na polarizované slnečné svetlo, čo im rovnako pomáha pri navigácii. Ich dve oči, ktoré ani zďaleka nie sú jednoduché, pozostávajú každé zo 6000 samostatných šošoviek! Vo fosílnom zázname sa nenachádzajú žiadne polo-sformované motýle. Fosílne motýle sú podobné súčasným motýľom a majú všetky ich vlastnosti.

Lietajúce cicavce – netopiere

Netopiere sú tiež úplne odlišné od vtákov a hmyzu. Majú krídla z kože a niektoré majú sonar, čo im umožňuje veľmi presne určovať polohu pomocou odrazeného ultrazvukového signálu, a takto si nájsť hmyz na pokrm počas letu, a to s neuveriteľnou presnosťou. Nikdy sa vo fosílnom zázname nenašiel polo-netopier. Bolo by ťažké predstaviť si, ako by mohol takýto polovyvinutý tvor prežiť. Samotné lietanie je možné len s plne vyvinutými krídlami. Toto, spolu s precíznym vycibreným sonarom, je opäť ďalším príkladom neredukovateľnej komplexnosti.

Záver

Keď sa pozerám na prírodné mechanizmy, ktorých jednou súčasťou je lietanie, potom ma to ako vedca len utvrdzuje v tom, aby som veril celej Biblii. Tie mechanizmy, o ktorých sme hovorili v súvislosti s lietaním, by mohli byť doplnené mnohými ďalšími príkladmi precízne vyladených mechanizmov, ktoré nadovšetko svedčia o tvorivej ruke Stvoriteľa.

Mnohí prirodzene odmietajú uznať dôkazy tvorivého plánu v prírode, pretože prijímajú ateizmus ako svoje, hoci neoverené, východisko. Ak by niekto naozaj vážne pochyboval, že moderné lietadlo musel niekto skonštruovať, takého človeka by sme mohli presvedčiť tým, že by sme ho vzali do fabriky na výrobu lietadiel a predstavili by sme mu tímy projektových inžinierov. Tak isto aj ľudské predsudky, predpojatosť voči tvorivému plánu v tvorstve, sa dajú skutočne vyvrátiť len radikálnou zmenou postoja srdca a osobným stretnutím sa s Pôvodcom všetkého.

Koniec koncov, rozdiel medzi týmito dvomi svetonázormi má náboženskú podstatu. Dôvod, pre ktorý ľudia trvajú na teórii, ktorá nie je podporená temer žiadnymi dôkazmi, je ten, že ľudia sa nechcú zodpovedať Bohu Stvoriteľovi.

Preklad: *Peter Vajda a Ján Šichula*

Poznámka redakcie: Časti tohto článku pochádzajú z kapitoly knihy *In six days* od samotného autora (ed. John Ashton, New Holland, 1999).